

REVISTA PRESEI

29 octombrie 2018

ADEVĂRUL: România, pe primul loc în UE privind corupția în școli/ Florinela Iosip

România este pe primul loc în UE privind corupția în școli, arată rezultatele unui sondaj realizat de fundația Eurofound. Specialiștii spun că vina le aparține atât elevilor, cât și profesorilor, iar efectele mitei se văd la Evaluarea Națională, unde elevii au note mai joase decât media semestrială.

Potrivit rezultatelor sondajului Fundației Europene pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă, citat de Mediafax, România se află pe primul loc în ceea ce privește corupția în școli, pe locul doi și trei aflându-se Croația și Ungaria.

La coada clasamentului se află Danemarca, Suedia și Finlanda. Reprezentanții Federației Asociațiilor de Părinți susțin că șpaga în sistemul de învățământ vine din ambele sensuri: părinți și profesori.

“Nu pot să cred că corupția vine doar dintr-un sens, este o chestie biunivocă, ca un fel de dare și luare de mită. Aici nu e scuză nici dacă constrângerea vine de la părintele care merge și cotizează prin meditații sau prin cadouri, nici invers. (...) Ar trebui să dispară aceste practici la nivel educațional”, a declarat, pentru MEDIAFAX, Președintele Federației Naționale a Asociațiilor de Părinți (FNAP), Iulian Cristache.

ADEVĂRUL: Câte unități de învățământ din Capitală sunt cu risc seismic. Cel puțin 38 de mii de copii și tineri s-ar putea trezi cu grădinițele, școlile și facultățile peste ei /Florinela Iosip

Peste 170 de școli, grădinițe, licee și facultăți funcționează în clădiri cu risc seismic, potrivit listei publicate de Inspectoratul pentru Situații de Urgență București, care a făcut inventarul clădirilor cu risc seismic din Capitală.

Raportul atenționează asupra faptului că această situație nu reflectă realitatea, numărul acestor clădiri fiind mai mare, deoarece sunt multe instituții care nu au răspuns solicitărilor de a centraliza imobilele expertizate tehnic, scrie edupedu.ro.

La un calcul simplu al numărului de persoane care desfășoară activități în aceste clădiri, - grădinițe, școli, licee, facultăți - rezultă că cel puțin 38.383 de preșcolari, elevi, studenți și cadre didactice ar putea fi afectate de seism. Mai grav este că nici această cifră nu reflectă realitatea, iar asta pentru că multe dintre unitățile de învățământ nu au raportat populația ocupantă. Problema la nivel național: 42% dintre școli se află în zone cu risc seismic Situația, însă, nu se arată mai bună nici pentru restul țării. Conform unui raport publicat de Ministerul Educației anul trecut, peste 42% dintre clădirile în care funcționează școli sunt plasate în zone cu risc seismic. Același raport precizează că o treime dintre acestea sunt construite înainte de 1963.

ROMÂNIA LIBERĂ: Ministerul Educației ține fără rechizite elevii săraci/ Laurențiu Mușoiu

Aproximativ 337.000 de elevi din familii defavorizate merg la școală fără rechizite, pentru că Ministerul Educației și inspectoratele școlare se 'împiedică' în procedurile de achiziție și distribuție.

A în fiecare an, Guvernul, prin Ministerul Educației Naționale (MEN), ar trebui să ofere pachete gratuite cu rechizite elevilor ce provin din familii defavorizate, conform Legii 126/2004.

Ne apropiem însă de luna noiembrie, dar rechizitele nu au ajuns în școli, iar MEN și inspectoratele școlare din teritoriu nu oferă nicio explicație pentru întârziere. Nu este totuși o noutate pentru elevi și cadrele didactice, care s-au obișnuit, de ani buni, ca rechizitele elevilor să ajungă în apropierea Crăciunului sau chiar primăvara, în unele cazuri. Astfel, dascălii au rezolvat, în anumite situații, problemele de la clasă achiziționând, cu bani din propriul buzunar, rechizite pentru copiii săraci sau apelând la sprijinul părinților cu o situație financiară mai bună.

Conform Ministerului Educației, 337.000 de elevi ar trebui să primească rechizite, achiziția fiind descentralizată. Beneficiarii programului sunt elevi înscriși în învățământul de stat, primar și gimnazial, la cursuri de zi, aflați în întreținerea familiilor al căror venit mediu net lunar pe membru, realizat în luna iulie a fiecărui an, este de maximum 50% din salariul de bază minim brut pe țară. Pentru achiziționarea rechizitelor în anul școlar 2018-2019, Ministerul Educației a alocat un buget de 6.100.000 lei.

Calendarul programului Potrivit calendarului stabilit de Ministerul Educației, inspectoratele școlare județene și Inspectoratul Școlar al Municipiului București ar fi trebuit să demareze procedurile de achiziționare a rechizitelor la data de 1 iunie. Finalizarea achiziției ar fi trebuit realizată până la data de 22 august. Apoi, în perioada 1-19 septembrie, intervin școlile, care trebuie să-i informeze pe părinți sau pe tutorii legali în legătură cu programul finanțat de Guvern și să ajute la întocmirea dosarelor. Tot școlile vor trebui să și evalueze dosarele.

La data de 22 septembrie, unitățile de învățământ au obligația să transmită către inspectorate situația reală a numărului de solicitanți, ce trebuie comparată cu estimarea inițială. Ulterior, în perioada 23-25 septembrie, datele trebuie să ajungă la MEN, pentru a fi completate eventualele lipsuri (în cazul în care numărul pachetelor, teoretic achiziționate în urma estimărilor, nu este suficient) și, tot în acest interval, rechizitele trebuie să ajungă la unitățile de învățământ. În intervalul 26 septembrie-10 octombrie școlile trebuie să distribuie pachetele cu rechizite beneficiarilor.

În ciuda acestui calendar stabilit de Ministerul Educației, rechizitele nu au ajuns nici până în prezent la elevi. De exemplu, în județe precum Argeș, Bacău, Bihor, Caraș-Severin, Constanța, Dâmbovița, Dolj, Teleorman, Vaslui și Vâlcea, dar și în Capitală, unitățile școlare nu au primit pachetele cu rechizite.

Ministerul Educației nu are deocamdată o situație din teritoriu, deoarece aceasta trebuie transmisă, conform calendarului, până la data de 1 decembrie.

EVENIMENTUL ZILEI: Haos la Universitatea București: cămine studențești infecte, cantină pentru mahări, cazări fictive și burse ilegale/Cristian Tănase

După ce a fost amendată cu 15.000 lei de Direcția de Sănătate Publică (DSP) București pentru condițiile din căminele de studenți din București, ies la iveală noi probleme grave cărora Universitatea București trebuie să le găsească urgent rezolvare.

În urma controlului efectuat de către DSP, reprezentanții direcției au constat mai multe nereguli în căminele aflate în jurisdicția Universității București: lipsa apei calde, mizeria, dar și lipsa hârtiei și a săpunurilor din toalete. În luna iulie, în urma unei sesizări a studentului Andrei Nicolae Popa - membru în comisia de reprezentare a studenților în Drept, a fost efectuat un control în toate cămintele universității, aplicându-se recomandări de care reprezentanții UB nu au ținut cont, motiv pentru care unitatea de învățământ a și fost amendată cu 15.000 de lei.

Studentul Andrei Nicolae Popa povestește pentru EVZ despre celelalte probleme cu care universitatea se confruntă, dar și despre cum de a luat hotărârea de a face plângerea privind condițiile infecte din cămine. 'Acum 3 ani a fost prima discuție pe care am avut-o cu cei de la Universitatea București. De atunci tot am ținut-o din întâlnire în întâlnire cu rectori, prorectori, senat al universității, până m-am săturat. A trebuit de multe ori să plec de la facultate să mă întâlnesc cu ei ca să mintă. E penibil acest lucru. Iar la ultima întâlnire pe care am avut-o cu ei, le-am spus că voi sesiza DSP-ul, dar firește că nu m-au crezut. Au crezut că se luptă cu mine când, de fapt, ei se luptau cu legea împotriva propriilor studenți', a spus Andrei Popa.

Sesizare și la DNA

Andrei Nicolae Popa este convins că vor exista repercusiuni asupra sa în urma lucrurilor pe care le face, 'căci ei asta știu să facă: să impună cenzura când cineva îi critică. Mai ales că am sesizat Direcția Națională Anticorupție cu privire la săvârșirea unei infracțiuni grave asimilate faptelor de corupție, dar nu pot să dau detalii pentru a nu altera probele', conchide acesta. Într-un material viitor vom afla și ce părere are Universitatea București cu privire la neregulile din cadrul acestora.

'Ziua Porților Deschise' la cantina universității

O altă problemă semnalată de Andrei Nicolae Popa este faptul că în cantina universității intră și mănâncă cine vrea: polițiști, grefieri ai judecătoriei, angajați ai primăriei, iar studenții rămân de multe

ori fără mâncare. 'Acești oameni cu salariu nu ar trebui să mănânce pe banii subvenționați pentru studenți. Legat de această problemă a fost sesizat prorectorul pentru relația cu studenții, directorul Cămine și Cantine, consiliul pentru probleme studențești, Președintelui Senatului UB, Rectorul', dar se pare că în zadar, în urma sesizării mele au trimis un paznic care îi controla pe cei care intrau în cantină. Dar după două zile s-a plictisit și s-a dus să se joace pe telefon', afirmă Andrei Nicolae. Studentul urmează să semnaleze din nou DSP-ul pentru nerespectarea normelor de igienă și sănătate publică la cantină și îi va solicita să ia probe bacterologice pentru a stabili dacă există bacterii. 'Mai mult decât atât, la cantină nu se spală tacâmurile. Studenții primesc pahare 'curate' cu urme de ruj pe ele, tacâmuri 'curate' dar murdare de mâncare întărită', completează acesta.

ADEVĂRUL: Orașul în care s-au construit 5 biserici noi în ultimii 20 de ani și nicio grădiniță/Călin Gavrițaș

Copiii din Năvodari sunt nevoiți să meargă în ture la grădiniță din cauza lipsei acute de locuri. Primarul susține că nu există spațiu pe raza orașului pentru ridicarea unei grădinițe noi, deși în ultimele două decenii s-au construit cinci biserici .

În orașul constantean Năvodari, copiii între 4 și 6 ani sunt nevoiți să meargă în ture la grădiniță din cauza sălilor prea puține și a solicitărilor mari. Sunt doar trei grădinițe de stat și una particulară, dintre care două cu program normal, într-un oraș de peste 30.000 de locuitori.

Săli puține, copii mulți

Ana Maria Mirt este mămică a unei fetițe de 4 ani și jumătate din orașul Năvodari. Este imnul dintre părinții care au descoperit că Grădinița 'Veseliei', unde este copilul arondat, funcționează în ture: dimineața 8.00 -12.00 și după-amiaza 13.00 -17.00.

Inițial, fetița a fost înscrisă în grupa mică, nu în cea mijlocie aferentă vârstei, apoi, la insistențele mamei, a fost înscrisă în grupa mare. La grupa mijlocie nu mai era nici un loc disponibil. 'După o săptămână am dus-o luni dimineața și am rămas surprinsă să află că trebuia dusă după-amiaza.

Nimeni nu mi-a spus că grupa mare face cursurile alternativ, o săptămână cu o săptămână', spune mama.

După cinci zile în care fetița a mers după-amiaza la grădiniță, Ana Maria a observat o schimbare în comportamentul acesteia.

Copilul era obosit și adormea foarte greu, nu mai apuca să doarmă la amiază din cauză că la ora 13.00 trebuia să fie la grădiniță, iar acolo intrau într-o sală parțial aerisită deoarece copiii din tura de dimineață plecau, iar ceilalți abia intrau în sală.

Lipsa de simț civic a părinților , Am vorbit cu directoarea care mi-a spus că este o situație mai delicată, dar nu are ce să facă pentru că nu sunt spații. I-am transmis că vreau să mă implic în rezolvarea problemei, iar doamna mi-a spus că nu ar vrea să fie pusă să dea explicații în ședințe. Nu știu exact la ce ședințe s-a referit', declară Ana Maria Mirt Prima decizie a părintelui a fost aceea de a transfera copilul la sistemul de program prelungit, la clasa mijlocie, unde-i era locul. Dar și acest lucru s-a putut face datorită insistențelor. Chiar dacă a rezolvat anul acesta situația fetiței, Ana Maria a decis că trebuie să facă ceva pentru ca toți copiii să învețe de dimineață. A început să strângă semnături, pe trotuarul din fața grădiniței, pentru a solicita primăriei să construiască o nouă grădiniță sau, măcar, să le extindă pe cele existente. ,Am lăsat la primărie două cereri prin care solicităm să analizeze situația pentru a găsi soluții pe viitor. La prima adresă nu am primit niciun răspuns. Atunci am depus o altă adresă la care am atașat o listă cu aproximativ 60 de semnături ale altor părinți care solicităm ca administrația locală să găsească soluții. Am fost surprinsă să văd că mulți părinți nu semnau deoarece mergeau pe principiul că al lor copil termină grădinița și nu mai are nevoie de spații', spune mămică.

Bani fără număr pentru biserici De asemenea, femeia este revoltată că anual se finanțează din bugetul local construcții sau reparații de biserici, iar copiii sunt chinuți cu un astfel de program alternativ. Într-o singură ședință de consiliu local din octombrie 2017 s-au acordat 400.000 de lei bisericilor din oraș pentru diferite lucrări. În ultimii 20 de ani s-au construit 5 biserici în oraș (cu contribuția administrației locale) și nicio grădiniță. Amintim aici bisericile Cuvioasa Parascheva (2001-2009) din Mamaia Sat, Sfântul Nicolae (începând cu 2005), Antonie cel Mare (începând cu 2008), Năvodari 4 (anul 2014) și Buna Vestire (2000-2004).

Valentina Vețeanu este de un an și jumătate directorul Grădiniței 'Veseliei'. Instituția funcționează cu grupe alternative încă de la înființare, din 1982. Cauza este una singură: lipsa spațiului. 'Avem către primărie făcută adresă pentru construirea unui corp sau mansardarea clădirii. Adrese avem, dar din lipsa bugetului nu se poate deocamdată.

Avem cinci săli și opt grupe la program normal. Trei grupe funcționează alternativ, dimineața o săptămână, după-amiaza o săptămână. Simt copii de 4 ani jumătate, 5 și 6 ani', spune directorul.

Știe că este o situație dificilă pentru copii și pentru părinți, de aceea anul acesta a reușit să aducă toate grupele mici și mijlocii doar de dimineață, iar de anul viitor va încerca să-i aducă și pe cei din grupa mare tot dimineața. Pentru aceasta va desființa cancelaria și secretariatul și le va transforma în săli de curs.

Primăria nu găsește spații. Primarul orașului Năvodari, Florin Chelaru, a declarat pentru 'Adevărul' că se caută 'soluții, cel puțin pe fonduri europene, pentru o mansardare, pentru că spații pentru grădinițe noi chiar nu găsesc în cadrul orașului.

La momentul acesta eu nu știu să fie cazuri (de locuri prea puține n. red.) pentru grădinițe. La creșe știu că există o problemă și mă gândesc ce pot să fac'. De asemenea, primarul spune că Grădinița 'Veseliei' este cea mai bine cotate din oraș și, probabil, de aceea se întâmplă ca cererile să fie prea multe.

Singura soluție la care se gândește acum este cea a extinderii celor trei grădinițe existente. În tot acest timp, spune Ana Maria Mirt, sunt părinți care se află pe liste de așteptare cu cei mici deoarece nu au prins un loc la grădiniță sau alții care își duc copiii la grădinițe din municipiul Constanța.

LIBERTATEA: Viorica Dăncilă și-a evaluat miniștrii/Sorina Ionaș

Guvernul condus de Viorica Dăncilă se apropie de o nouă schimbare la față. Aproape jumătate dintre miniștrii ar urma să fie înlocuiți, cei mai mulți dintre ei neperformând la capitolul comunicare. Totodată, și cei care i-au devenit ostili președintelui PSD, precum vicepremierul Paul Stănescu, ar urma să plece din Guvern.

Deși Viorica Dăncilă este cel mai stabil premier al coaliției PSD-ALDE, miniștrii nu sunt la fel de bătuți în cuie. După câteva demisii, săptămâna asta vine și rândul unei remanieri ample. Premierul Viorica Dăncilă a anunțat că azi va finaliza evaluarea membrilor cabinetului său, urmând să o prezinte liderilor PSD.

La rândul lor, socialdemocrații fac propria evaluare a miniștrilor, fiind înființată o comisie tocmai pentru analizarea Guvernului.

Decizia va fi luată de Comitetul Executiv Național, într-o ședință plănificată pentru miercuri. Mișcările din umbră ale președintelui PSD Soarta fiecărui ministru în parte nu este încă decisă. Negocierile între liderii PSD se duc până în ultima clipă. Surse din PSD au precizat, pentru Libertatea, că cea mai mare bilă neagră în Guvern o primește Paul Stănescu, pe fondul opoziției fățișe la Liviu Dragnea. În locul lui, la Ministerul Dezvoltării, ar urma să vină un alt om de încredere al președintelui PSD, Lia Olguța Vasilescu.

Odată eliberat postul de ministru al muncii, acolo ar urma să vină deputatul PSD Adrian Solomon. Educația nu mai are un ministru plin după demisia lui Valentin Popa, iar acel portofoliu ar urma să-i revină Ecaterinei Andronescu. Și Niculae Bădălău ar urma să primească un post în Guvern, și anume funcția de vicepremier, în locul lui Viorel Ștefan.

Sunt mișcări pe care le face, din umbră, președintele PSD, pentru a-și securiza și stabilitatea în partid. Bădălău și Andronescu fiind unii dintre dizidenții pe care Dragnea încearcă să-i readucă de partea lui. Și Sorina Pinteș ar urma să părăsească Ministerul Sănătății. 'Atârnă de un fir de ață', ne-au spus surse social-democrate. Iar în locul ei ar fi în discuții Elena Dinu, o apropiată a lui Niculae Bădălău, sau Vasile Cepoi, actual șef la Autoritatea Națională de Management al Calității în Sănătate. Cel mai controversat ministru rămâne Tudorel Toader. Deși, în prag de remanieră, a făcut pe plac socialdemocraților și a cerut revocarea procurorului-general Augustin Lazăr, Toader ar urma să fie înlocuit de Eugen Nicolicea.

ROMÂNIA LIBERĂ: Așteptăm cu toți o piață de artă consolidată, însă asta nu mai depinde de universitate/ Maria Capelos

Cătălin Bălescu a absolvit Institutul de Arte Plastice 'Nicolae Grigorescu', secția Pictură. A avut de-a lungul timpului mai multe expoziții personale, dar și de grup, atât în galerii de artă din România, cât și în afară.

Din anul 2012 este rector al Universității Naționale de Arte București. Este coordonator de doctorate, fiind doctor în Arte Vizuale, cu teza 'Elemente de gramatică a imaginii vizuale artistice - Sintaxa imaginii'.

Înainte de a fi rector al Universității Naționale de Arte sunteți artist plastic, în această calitate, cum percepeți statutul artistului plastic în prezent? E destul de expus, din toate punctele de vedere: și profesional și personal. Galerii funcționează la nivel de avarie, în cele mai multe cazuri, iar organizațiile de breaslă și cele care se ocupă de promovare nu au un statut consolidat nici social, nici financiar. Finanțările sunt mici, ocazionale, iar evenimentele de genul expozițiilor suferă din acest motiv. Dincolo de faptul că au surse sporadice de venit, artiștii trebuie să susțină atelierul, materialele și propria promovare. Aceasta se întâmplă de vreo 30 de ani.

Cine începe meseria asta, nu se așteaptă la nimic bun. Dintotdeauna a fost așa.

Fenomenul comerțului cu artă pare departe de a funcționa aici, deși se știe că este profitabil. Ceea ce nu e un lucru care să-i încurajeze pe artiști. De cealaltă parte, preluarea în mod superficial a problematicii artei contemporane, fenomenele de artă alternativă generează o producție slabă cu un conținut 'autohton' care nu seduce un public potențial. Fenomenul poate fi constatat și în relația cu limbajul tradițional.

Cred că nivelul de profesionalism a scăzut în ciuda accesului facil la informație. Statistic vorbind, evident există și multe excepții. Unde expune artistul plastic? Cum își vinde lucrările? Din ce trăiește? Există galerii de artă vechi și noi, nu există servicii profesionale de promovare și nici o piață consolidată de artă. Tranzacționarea operei de artă este altă operă de artă.

Fenomenul este influențat de starea economică și de un anumit nivel de educație, atât în ceea ce privește publicul și PR-ul domeniului, cât și în ceea ce privește artistul. Nu există încă o piață de artă formată în România. Se fac eforturi în acest sens, deocamdată însă cu rezultate firave. Artistul român mai vinde probabil, dar nu cred că poate trăi decent din asta. În plus, costurile profesiei sunt mari. Sursele de trai sunt diferite, de la caz la caz și nu toate au legătură cu domeniul.

Domeniile predilecte sunt: publicitatea, învățământul, comenzile de artă decorative. În general, artele aplicate. Toți au idealul de liber profesionist. E de dorit.

Sunteți rector al UNARTE din 2012. În tot acest timp au existat multe transformări pe care le-a suportat învățământul superior. În ce măsură au îmbunătățit ele educația plastică în România? Schimbări au existat, poate prea multe. Eu consider că învățământul artistic a evoluat asimilând modelele noi de comunicare. Noi încercăm să menținem ceea ce este bun în tradiția învățământului artistic românesc, format în secolul XIX după un model de influență franceză și să actualizăm programul cu date legate de forme de comunicare contemporane.

Servește autonomia universitară la creșterea calității învățământului artistic? Care sunt pârgurile prin care puteți face acest lucru? Autonomia financiară oferă în mod clar posibilitatea de a avea o strategie concretă.

Costurile învățământului vocațional sunt însă mari și finanțarea pare în mod sistematic depășită de necesități. De crescut, a crescut considerabil însă față de anii precedenți.

Investițiile în lucrări de patrimoniu și dezvoltare a procesului de învățământ, cheltuieli cu resursa umană pot fi făcute organizat în sensul dezvoltării actului didactic.

Un prieten, istoric, mi-a revelat un adevăr fundamental greu acceptat în lumea artistică: Cultura se face prin administrație. Marile culturi au avut în spate personalități politice de anvergură, economiști vizionari, tehnicieni. România a pierdut cu siguranță mari personalități artistice din cauza politicilor administrative aiuritoare și corupte.

Dar să păstrăm un ton pozitiv - nu vreau să reiau acum ce spunea Brâncuși despre românii din perioada lui, cum a solicitat o comandă de monument unui prieten ajuns ministru și cum n-a primit-o. Relația artistului cu socialul românesc a fost tot timpul aceeași și în mediile culte și în cele oculte politice și în cele administrative. Nu insist.

Se tot vorbește de problemele cu care se confruntă învățământul în general și învățământul vocațional în special. Care sunt problemele cu care se confruntă învățământul vocațional? Schimbarea modelului de comunicare face necesară asimilarea unor limbaje noi. E vorba despre o comunicare bazată în principal pe icon-uri, pe imagine, fapt care ne implică în mod evident. Asimilarea acestor forme noi de vocabular artistic constituie un proces de lungă durată și cere maturitate profesională. Altfel, eșuezi în lumea virtuală. Oricum artistul se pierde ușor în propriile proiectii.

Dincolo de dificultățile financiare asupra cărora nu vreau să mai insist și care sunt specifice tuturor epocilor, atunci când vorbim de artă și artiști, decodificarea actului artistic pare un proces mai dificil decât oricând datorită tocmai acestor schimbări la nivelul limbajului. ' Credeți că generațiile care au terminat UNARTE, pe care le-ați avut ca profesor, dar și ca rector, și-au găsit locul în lumea de azi? Cu siguranță da, însă nu toți reușesc să practice profesia în datele în care i-am pregătit noi.

Izbândesc cei care au tenacitate și rezistă unor neajunsuri consacrate deja de secole în viața artistică. Lucrurile nu s-au schimbat din punctul acesta de vedere prea mult. Frustrările, renunțările asumate de dragul profesiei sunt la ordinea zilei, ca și acum o sută de ani.

Trăim într-o lume care se schimbă cu o mare viteză.

Cum adaptați pregătirea artistică a studenților pentru aceasta? Din fericire, schimbările sunt, situație fără precedent, susținute de tehnologii și oferă în principal facilități de comunicare, o informare mai bună și complexă. Asimilăm tehnologiile, îi învățăm pe studenți și adaptăm limbajul în sensul modificărilor apărute.

Paradoxal însă, o mai bună informare nu aduce totdeauna o creștere a calității actului artistic. Nu spun că ea - informarea - ar putea lipsi, e de neimaginat acum, însă eșecurile în actul artistic rămân cam aceleași și sunt datorate unei abordări superficiale. Sunt și reușite care vin din partea studenților dotați. Practic, dotarea îi ajută să facă selecția și să discearnă în ceea ce privește necesitatea informației.

În ce proiecte este implicată Universitatea de Arte care să-i ajute pe absolvenții ei să-și expună lucrările, să le ofere vizibilitate și, de ce nu, modalități de existență? UNARTE are obligația să consilieze studenții pentru alegerea unei specializări.

De altfel, cele mai solicitate secții sunt cele cu inserție socială: design-ul, moda, grafica etc. Audiența crește în funcție de o piață a locurilor de muncă. Celelalte specializări rămân doar pentru cei foarte curajoși, cei care nu pot altfel.

Marea majoritate însă nu par, după absolvire, dornici să se înroleze într-un serviciu care să le aducă bani.

Rămân, după analizele noastre statistice, independenți, încercând să supraviețuiască la fel ca propriii lor directori. Unii reușesc. Eu îi admir, la vârsta lor eram mai fricos. Și contextul era altfel, mai multă sărăcie, societatea comunistă nu oferea prea multe variante de existență artistică și meditație. Uniunea Artiștilor Plastici era mai puternică, doar că nu se făceau primiri. Bine că a trecut.

Universitatea are parteneriate cu firme, parte din ele create tot de absolvenții noștri, cu muzee, parteneri privați care sprijină activitatea profesională a absolvenților.

Orice inițiativă a absolvenților noștri artistică sau educațională este susținută de universitate. Rețeaua de galerii a Uniunii Artiștilor Plastici le stă la dispoziție și lor și nouă. Calitatea de membru UAP, pentru care noi îi susținem, le oferă un sprijin minimal de pornire într-o carieră artistică.

Așteptăm cu toții o piață de artă consolidată, însă asta nu mai depinde de universitate. Încă din 1996 Cătălin Bălescu se implică în activități de organizare coordonând grupe de studenți în cadrul Departamentului de pictură. În perioada 2002-2004 Cătălin Bălescu participă la proiectul PED/Program CERES/Planul Național de Dezvoltare intitulat 'Metodă de analiză a elementelor fundamentale din imaginea artistică', dezvoltat în parteneriat cu Institutul Național de Cercetare Dezvoltare în Optoelectronică INOE 2000. Din 2004 Cătălin Bălescu este implicat în cercetarea științifică, fiind director ARTLAB - Laborator pentru analiza și creația imaginii artistice. Printre proiectele de cercetare în care a fost implicat se numără proiectul Tip A CNCSIS-1/2000 'Cercetări privind tehnici avansate de analiza imaginii artistice', dezvoltat în parteneriat cu Catedra de Matematică a Facultății de Cibernetică din Academia de Studii Economice, București. Între 2006-2008 Cătălin Bălescu se implică într-un program de dotări laboratoare pentru licență, administrat de

MEdCI, iar în 2008 în proiectul CEX 05D8-02-2 intitulat eMart- Cyber Museum al universităților de artă din România. Face parte din JAQM Advisory Board (Journal of Applied Quantitative Methods).

REPUBLICA: În valiza metalică pe care Ana-Maria Stancu o trage pe poarta școlii din comuna Luica, județul Călărași, se află „cheia viitorului” pentru copiii de la țară/ Raluca Ion

Ana-Maria Stancu trage valiza cu echipamente pe poarta școlii gimnaziale din comuna Luica, județul Călărași. În cutia grea, cu carcasă metalică, se află cheia spre o lume mult așteptată de copii - a lui Steve și Alex, din Minecraft, a roboșeurilor care pot merge singuri la stânga și la dreapta, a dispozitivelor purtabile la încheietura mâinii, pe ale căror ecrane se pot scrie diferite mesaje. Inițial, Ana-Maria Stancu, președintele Asociației E-Civis, venise să le predea noțiuni de tehnologie digitală copiilor din două clase.

„Am văzut în ochii lor atâta entuziasm și atâta dorință de a învăța, încât nu am putut să las pe nimeni pe dinafară”

Cele două clase s-au transformat în patru, toți elevii de gimnaziu ai școlii: „Am văzut în ochii lor atâta entuziasm și atâta dorință de a învăța, încât nu am putut să las pe nimeni pe dinafară”, explică ea. Este una dintre cele 10 școli din județele Călărași, Teleorman și Giurgiu, în care Asociația E-Civis a adus proiectul „Everyone Digital”.

Au ales școli din comunități cu provocări în încercarea de a reduce din dezavantajele pe care copiii din mediul rural le au în ceea ce privește accesul la resurse destinate învățării. În România, mai bine de un sfert din copiii de la țară părăsesc școala înainte de vreme, iar 38% nu reușesc să ia notă de trecere la Evaluarea Națională. Rezultatele lor la învățătură sunt mult mai slabe decât cele ale elevilor din mediul urban și au în spate dezavantaje adunate unul peste altul: sărăcia, lipsa infrastructurii școlare, lipsa de resurse educaționale ori lipsa de profesori de la sate sunt numai câteva. În Luica, de exemplu, elevii merg la toaletă într-o clădire aflată în curtea școlii care nu are canalizare.

Cum poți schimba jocul cu ajutorul programării

Prima oră este cu elevii claselor a cincea și de-a șasea, iar cea de-a doua, cu elevii claselor a șaptea și a opta. „Ați auzit de MineCraft?”, îi întreabă Ana-Maria. „Daaa”, spun copiii. „Deci știți cine sunt Steve și Alex?” „Daaa”, răspund entuziasmați elevii.

Pe proiectorul din laboratorul de informatică, elevii văd cum pot modifica, cu ajutorul elementelor de programare, mici situații din joc. Este o ilustrare a faptului că poți schimba cu mintea ta lucruri.

Trainerul le spune că înainte să potrivească blocurile de cod pentru a-l face pe agentul din Minecraft să se miște trebuie să se gândească și să calculeze de dinainte pașii pe care acesta îi are de făcut. Adunați câte trei în jurul laptopurilor aduse de Ana-Maria, elevii cooperează să găsească o cale prin care agentul să îi deschidă ușa lui Steve. Copiii vor să adauge blocul „move forward”, iar unii dintre ei ating timid ecranul care funcționează în modul tabletă. Pe măsură ce avansează, devin mai încrezători și îl pun pe agent să execute sarcini mai complexe.

„Sunt copii care nu prea răspund la ora de matematică, iar aici au trecut repede de la un nivel la altul”

Scenariul se repetă la clasele a VII-a și a VIII-a. Elevii învață ce înseamnă o „buclă”, care face o anumită comandă să se repete de câte ori vrei, dar și o funcție, care încorporează o succesiune de comenzi. Profesoara lor de matematică și informatică, Mariana Andrei, este uimită. „Sunt copii care nu prea răspund la ora de matematică, iar aici văd că fac, au trecut repede de la un nivel la altul. Este clar că metodele acestea funcționează și îi atrag. Au înțeles imediat ce înseamnă buclă, chiar dacă la informatică înțelegeau greu ce înseamnă structură repetitivă. Începusem să le explic în Pascal ce înseamnă structură repetitivă, ce înseamnă structură condițională, dar am văzut că la jocuri înțeleg mai bine și rețin mai ușor. Este mult mai simplu, rămân cu imaginea a ceea ce fac”, a văzut profesoara.

„E foarte interesant, m-a captivat foarte mult”

Andreea din clasa a șaptea face echipă cu colegii ei, încercând să mute agentul două căsuțe la dreapta. Se prind într-un final că, dacă dau comanda „întoarce la dreapta”, aceasta în sine nu îl pune în mișcare, așa că trebuie să îi adauge comanda „mergi înainte”. Nivel cu nivel, copiii devin mai siguri, propun, colaborează, încearcă, corectează. „E foarte interesant, m-a captivat foarte mult. Mi-a plăcut că m-a făcut să-mi folosesc mintea, că nu m-am plictisit”, spune Andreea la finalul orei. „Am ajuns până la ultimul nivel, nu mi s-a părut nimic greu. Aș mai vrea să am ore de genul acesta”, spune

Andrei, un elev de clasa a opta. Două fete vor să rămână și în pauze să mai învețe - la mesele lor, ceilalți copii au dat comenzile, iar ele nu au apucat să lucreze pe calculator.

„Scopul este să îi îndrumăm înspre a folosi inteligent tehnologia”

Alături de Ana-Maria Stancu se află Ana Romanescu, Cloud Specialist la Microsoft, care a venit să le vorbească celor mici despre job-ul ei și despre cât de important este să accesezi, atunci când ai înmână un telefon mobil, site-urile care să te învețe câte ceva despre tehnologia digitală. Are 36 de ani și le povestește că a lucrat pentru prima oară pe un calculator când avea 20 de ani. Asta le dă cumva copiilor curaj - ei sunt mult mai mici și au mai mult timp înainte.

La orele următoare vor învăța cum se programează un MicroBit, dar și cum să își facă un CV în Word. „Scopul este să îi îndrumăm înspre a folosi inteligent tehnologia și să îi ajutăm să acceseze mai departe resurse educaționale online accesibile gratuit”, spune Ana-Maria Stancu despre proiectul „Everyone Digital” realizat în cadrul programului Alt Viitor, cu finanțare de la Microsoft România.

Diferențele în materie de oportunități de învățare ale copiilor din mediul rural față de cei din mediul urban sunt vizibile și consemnate de studii și statistici. Diferențele dintre educația pe care o primesc copiii români, în general, și cea primită de copiii din țările occidentale sunt consemnate de testele internaționale și de statistici ale Comisiei Europene și ale Băncii Mondiale. Un raport recent al Băncii Mondiale arată că nou-născuții din România de astăzi vor avea o productivitate de doar 60% când vor crește față de cât ar putea avea dacă ar beneficia de servicii de educație și sănătate de o calitate adecvată. În lumea următoarelor decenii, axată pe tehnologie și pe competențele digitale, mulți dintre copiii de astăzi ai României pleacă cu un dezavantaj. Vor concura pentru joburi cu oameni din toată lumea. Iar pentru angajatorii lor va conta ce știi, nu care sunt motivele pentru care nu știi.

O țară mai bună se construiește plecând de la un sistem de educație performant. Introducerea programării în procesul educațional deschide oportunități către joburi căutate și bine plătite și, mai mult decât atât, dezvoltă acele abilități care construiesc adulți ce pot face față unor provocări diverse: gândirea critică, rezolvarea unor probleme complexe și creativitatea. Platforma Republica vă prezintă oamenii care își doresc să schimbe felul în care învață copiii noștri. Susținem programul Alt Viitor, în care Microsoft România investește 1 milion de dolari. Este un proiect în care sunt implicate ONG-uri, 4500 de profesori și voluntari, o inițiativă care va sprijini dezvoltarea de competențe digitale pentru peste 11.000 de elevi. Îi veți cunoaște aici, le veți afla poveștile și veți vedea modul în care acești oameni pun umărul la construcția unui viitor mai bun pentru România.

ȘCOALA9: În mediul rural se poate/ Bianca Ceică

Profesoara de biologie Florica Nicolae conduce de 20 de ani o școală generală dintr-un sat mic din județul Constanța. În toți acești ani a modernizat și a dotat școala pentru că nu crede că „în mediul rural nu se poate”.

Când pășești pe holurile Școlii Gimnaziale nr. 1 Ciocârlia, județul Constanța, alături de diplomele care împânzesc pereții, generații întregi de elevi te privesc zâmbitori din fotografiile expuse. Florica Nicolae, directoarea școlii, e adesea în mijlocul lor, pe câte-o planșă colorată care spune povestea ultimului proiect Erasmus+ sau a vreunei excursii cu școala.

Din cei 59 de ani ai săi, Florica Nicolae a predat aproape 36 biologie. În 1994, când a venit la Ciocârlia, visa să aibă propriul său laborator. Așa că și-a suflecat mânele și s-a apucat de treabă: a luat ramele de la tablourile cu Ceaușescu și le-a folosit pentru insectare și ierbare, a recondiționat puținele materiale pe care le-a găsit într-o cămăruță, a făcut rost de microscopie din alte școli și a rugat copii să o ajute la amenajare.

În prezent, laboratorul de biologie este de multă vreme un vis împlinit, însă Florica Nicolae continuă și astăzi să construiască și să dezvolte școala pe care o conduce de 20 de ani. Pentru că urmează vârsta pensionării, misiunea ei din școală se apropie de final. Care este moștenirea pe care o lasă directoarea?

***Cred că dintr-o întâmplare mi-am dat seama că vreau să fiu profesoară. Biologia mi-a plăcut foarte mult; am participat la olimpiade în liceu. Am ajuns și pe la județeană și un pic mai sus în clasa a XII-a.

Îmi doream să dau admitere la Farmacie. Nu știu din ce motive, cred că așa a fost să fie, nu m-am mai înscris la Farmacie și m-am înscris la Biologie la Institutul Pedagogic de trei ani Constanța. Concurență extrem de mare, 25 de elevi pentru un loc. Am rămas surprinsă că am intrat, deși muncisem mult

pentru asta fără ca părinții mei să investească cum investesc acum părinții în copii; eu proveneam dintr-o familie modestă, iar când am spus că am intrat la facultate, toată lumea a rămas uimită. Era 1977.

Am terminat. Am luat o repartitie guvernamentală dintr-o listă de posturi extrem de mică, evident în mediul rural. Îmi doream ceva aproape pentru că mă căsătorisem între timp. Cel mai aproape a fost pe undeva pe lângă Ciulnița, Dragoș Vodă se numea. Am mers acolo un an, soțul într-o parte, eu într-o parte, după care a venit un copil, am întrerupt și apoi m-am angajat ca suplinitoare în județul Constanța. Am funcționat la Adamclisi vreo 8 ani. Apoi a venit Revoluția cu ușile și porțile deschise. Am reușit să îmi iau un transfer la Liceul Cobadin prin '90. După aceea, dintr-o deducere de activitate, am venit în '94 ca profesor la Ciocârlia.

Îmi doream extrem de mult să am propriul meu laborator de biologie pentru că îmi iubesc meseria și am practicat-o cu tot dragul și cu tot sufletul. Mi-a plăcut.

Învățam undeva în spate, iar când am venit, doamna director – foarte deschisă – mi-a spus: „Uitați aici în cămăruța asta sunt materialele de biologie”, care erau amestecate cu cele de chimie, fizică și așa mai departe. Foarte puține, într-un stadiu avansat de deteriorare. Le-am luat, ce s-a putut folosi, am folosit; ce nu, am recondiționat; ce nu s-a putut deloc, am aruncat.

Nu aveam microscop, decât unul singur și ăla fără obiectiv; am cerut de la Adamclisi unde era mătușa mea profesor de biologie. Am cerut și de la Școala 12 de la Constanța, unde era un domn director de biologie.

Am început să construiesc câte puțin cu copiii. Prima mea generație era clasa a VI-a. Copii mi-au adus broaște țestoase pe care le-au găsit pe unde au murit; nu erau într-un grad avansat de descompunere; am cumpărat formol de la farmacie de la Cobadin, am formolizat. O fetiță mi-a adus un arici pe care i-am explicat cum să-l împăieze; am făcut diverse planșe. Pentru că venise Revoluția, tot ce însemna portretul lui Ceaușescu rămăsese în cămăruța aceea. Și pe ramele acelea am început să pun: insectare, ierbare, diverse plante din ierbarul personal pe care și acum îl mai am în laborator. Și așa am pus bazele. Apoi a venit dotarea de la Minister și ne-au mai dat materiale achiziționate: set de microscop, planșe și altele. În 2001 asta.

Din 2014 am început accesarea fondurilor europene. Este o oportunitate atât pentru colegii mei, dar mai ales pentru elevi. Câți elevi din mediul rural au posibilitatea să meargă? Am avut până acum două proiecte Erasmus. În primul proiect, elevii și profesorii au mers în Ungaria și în Polonia. În cel de-al doilea, au fost în Turcia și vor pleca în curând în Spania și iar în Polonia. Elevii sunt foarte încântați, leagă prietenii. Sunt cazați la familiile acolo, ziua și-o petrec împreună cu noi, iar după ora 17:00 le organizează familia respectivă programul. Când pleacă se lasă cu plânsete.

Totul este să-ți placă, să-ți faci munca cu pasiune, cu dedicație. Recunosc că uneori am pus prea mult suflet. Nu regret, regret că poate din dorința asta a mea de a face lucrurile bine, de a le face de calitate, mi-am neglijat un pic familia, dar fără să aibă repercusiuni pentru că am găsit înțelegere. Eu m-am simțit un pic vinovată că uneori continuam acasă ceea ce nu terminam la școală.

La primul concurs de director am participat în '98. Au fost perioade când concursurile au fost suspendate și am fost numită cu delegație, dar am la activ trei concursuri de director.

Ca director nu m-am simțit marginalizată. Munca mea a fost apreciată prin numirea în numeroasele comisii din care am făcut parte: de examen pentru director, de elaborare a subiectelor pentru director, în Centrul de Resurse pentru Management Educațional.

Am avut o sincopă undeva când din punct de vedere politic s-a încercat o schimbare. Era perioada când nu se dădea concurs. Directorii erau numiți cu delegație, îmi expira mandatul pe 31 august, iar pe 1 septembrie a fost numit alt director.

Nu era nici măcar din școală și comunitatea care a fost și este în permanență alături de mine și Consiliul Local au făcut demersuri, au luat semnături, iar după o lună de zile domnul a fost schimbat. Este vorba de 2010, pentru că tocmai reabilitasem școala.

Muncisem foarte mult și îmi părea rău nu pentru că muncisem, pentru că nimeni nu e de neînlocuit, dar îmi părea rău pentru că era prea aproape de ceea ce muncisem. Era prea aproape și pusesem atât de mult suflet în tot ce a însemnat reabilitare, compartimentare și parcă nu apucasem să mă bucur de reușită. Și mi-ar fi părut rău ca cel care vine după mine – fără să îi contest autoritatea – nefiind de aici să cunoască comunitatea, să cunoască colegii, elevii, să nu păstreze ceea ce eu am construit. M-ar fi durut foarte tare să se deterioreze. Școala arată așa cum este din 2009.

Există percepția asta că în mediul rural nu se face și că rezultatele elevilor din mediul rural nu sunt pe măsura celor din urban. Dar rezultatele noastre, chiar mai slabe fiind, se datorează exclusiv muncii profesorilor.

Acasă, cel puțin în ultima perioadă, părintele nu se implică absolut deloc, iar elevul învață din ce în ce mai puțin. La oraș părintele investește foarte mult în pregătirea în particular, iar profesorului de acolo îi este mult mai ușor să lucreze cu niște copii ai căror părinți sunt preocupați de viitorul lor.

Uneori considerăm că munca noastră nu este apreciată pentru că noi muncim mult mai mult.

Ce generații am avut! Aygul care este prin Turcia, Indira care este căpitan de navă. Recent, Diana a luat la Bac la mate 10 și a intrat la Facultatea de Marină Militară. Nu zic că ni se datorează nouă, dar am contribuit și noi. Ne bucură succesul foștilor noștri elevi și din cauza aceasta când se pune eticheta că în mediul rural nu se face, nu se drege, ne doare, să știți. Pe toți ne doare că se spune că în mediul rural nu se poate. Dar școlile din mediul rural sunt super.

S-a tot încercat reforma în învățământ și nu se ajunge la niciun rezultat. Este foarte frustrant și pentru elev și profesor pentru că schimbările astea se succed cu prea mare rapiditate. Nici nu ne acomodăm cu o schimbare că se schimbă altceva. Așteptăm o schimbare care să persiste.

Iar copiii nu mai învață, nu știu de ce. Noi trebuie să le formăm lor competențe, dar trebuie să ne folosim de niște cunoștințe. Competența de scris și citit prin exercițiu se formează. Zic și eu. Și nu mai citesc pentru că deschid telefonul. Nu mai scriu corect pentru că folosesc tastatura sau touch-ul și nu mai au limbaj dezvoltat. Sunt și excepții. Însă într-un învățământ de masă toți trebuie să atingă competențele astea minime.

Nu știu cine să fie de vină aici. Toată lumea cred. Profesorul are partea lui de vină, părintele că nu îl pregătește, iar copilul este din ce în ce mai rebel, își dorește cu totul altceva.

Metode de predare? Am făcut o mie de cursuri, acum în iarnă am fost cu șase dintre colegi la un curs de formare. Am aplicat. Țin și aceste metode, dar țin o perioadă scurtă după care se plictisesc și trebuie să facem altceva. Este din ce în ce mai greu să motivezi copilul să învețe.

În ultimii doi ani au abandonat șase copii. Este o mare neîmplinire cu care ne confruntăm. Printre aceștia sunt trei fete care au deja copii. Mai sunt trei băieți care muncesc acasă. Cu toate demersurile noastre de a continua, nu mai doresc să revină. Este dureros pentru că renunță cu mare ușurință în primul rând părinții, apoi și ei. Părinții trebuie să înțeleagă că este obligatoriu să-i trimită la școală.

Eu zic că am o relație foarte bună cu Primăria, dar nu a fost așa dintotdeauna. E greu începutul, până sensibilizezi și îi faci să înțeleagă că trebuie să se implice. Banii sunt la noi și ne gospodărim singuri prin Consiliul de Administrație, iar când avem nevoie de sprijin pentru burse, transport, deplasări, curățenie și așa mai departe, lucrurile decurg de la sine. Cu siguranță nu așa face nimic diferit dacă așa putea să dau timpul înapoi. Nu așa avea ce să fac diferit. Aș lua-o de la început pe același drum.

Cea mai mare mândrie din punct de vedere profesional este școala pe care am reușit să o aduc la standardele la care este astăzi, dar și nivelul meu de pregătire. Mi-aș dori o continuare a ceea ce am reușit să fac, fără lipsă de modestie. Știi cum e, la umbra arborelui bătrân, trebuie să crească un lăstar. Încerc să formez. Din păcate, problematica este atât de diversă și din ce în ce mai stufoasă, încât colegii mei se cam sperie de ce urmează.

Sigur se va găsi cineva să mențină și să îmbunătățească ceea ce este. Pentru că m-ar durea foarte tare să mă întorc peste un an, doi, cinci și să văd că s-a deteriorat. Sentimentul acela că se distruge o bucătică din sufletul tău, din munca ta.

Suntem pe primul loc în UE la CORUPȚIA ÎN ȘCOLI

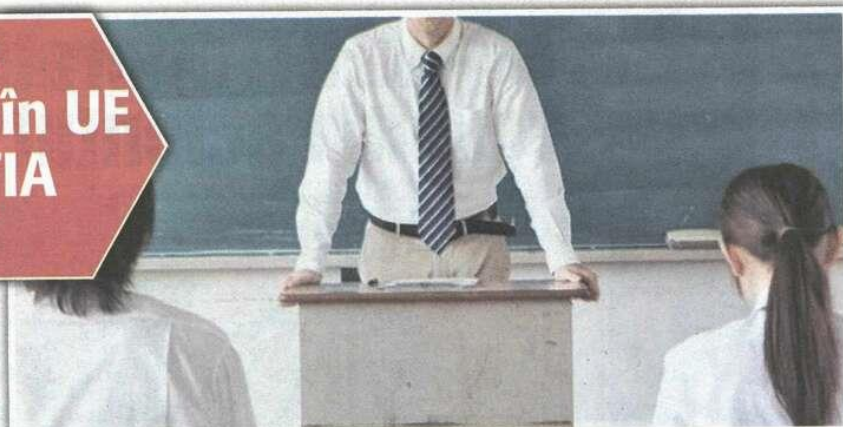
România este pe primul loc în UE privind corupția în școli, arată rezultatele unui sondaj realizat de fundația Eurofound. Specialiștii spun că vina le aparține atât elevilor, cât și profesorilor, iar efectele mitei se văd la Evaluarea Națională, unde elevii au note mai joase decât media semestrială.

Potrivit rezultatelor sondajului, țara noastră este urmată de Croația și Ungaria. La coada clasamentului se află Danemarca, Suedia și Finlanda. Reprezentanții Fe-

deratei Asociațiilor de părinți susțin că spaga în sistemul de învățământ vine din ambele sensuri: părinți și profesori. "Nu pot să cred că corupția vine doar dintr-un sens, este o chestie biunivocă, ca un fel de dare și luare de mită. Aici nu e scuză nici dacă constrângerea vine de la părintele care merge și cotează prin meditații sau prin cadouri, nici invers. (...) Ar

trebui să dispară aceste practici la nivel educațional", a declarat președintele Federației Naționale a Asociațiilor de Părinți (FNAP), Iulian Cristache. "Se strâng bani pentru a cumpăra cadouri pentru profesori, ca să nu strice notele elevilor. Acum câteva luni îmi spunea cineva că mai bine își ducea copilul la o școală privată pentru că la stat sunt costuri mari.

(...) Mi-a zis că fiecare părinte a cotizat cu 500 de lei pentru cadourile profesorilor, ca să nu le strice mediile. Și am rămas perplex. (...) Aici e luare de mită în cel mai pur sens, este incredibil ce pot să aud. Mi-a zis că nu vrea să sesizeze pe nimeni ca să nu strice relația cu ceilalți părinți și că preferă să tacă. Vina e comună și a părinților și a copiilor", a mai spus Cristache. ■

JURNALUL NAȚIONAL: Școlile și grădinițele care stau să pice peste elevi

■ București 2018 ■ Clădirile cu risc seismic ridicat

Școlile și grădinițele care stau să pice peste elevi

Un cutremur cu o magnitudine de 5,8 s-a produs duminică dimineața în Vrancea, la ora 03:38. Acesta este cel mai puternic seism care a avut loc în România ultimilor 14 ani și a fost resimțit în majoritatea zonelor din țară, inclusiv în București. Conform informațiilor publicate de IGSU București, în Capitală există aproape 200 de unități de învățământ cu risc seismic ridicat.

THEODORA ȘUTIU

În cazul unui cutremur major, zona de nord a Capitalei ar fi cea care va prelua cel mai puternic șocul. Întocmirea hărții de risc seismic în București a durat peste 10 ani și a fost luat în calcul seismul maxim posibil ca magnitudine - peste 7,5 - produs în zona Vrancea. Conform acesteia, peste 170 de școli, grădinițe, licee și facultăți sunt clădiri cu risc seismic.

Numai în Sectorul 1 există 20 de unități de învățământ încadrate la risc seismic I: de exemplu, Grădinița Steaua,

construită în 1908, găzduiește în fiecare zi aproape 200 de copii. Și Liceul Bilingv Miguel de Cervantes, clădire ridicată în anul 1959, situat pe Calea Plevnei, stă să cadă. Peste 1.000 de elevi își pun viața în pericol fără să știe prin prezența la cursuri.

Totodată, majoritatea universităților prestigioase din București fac parte din imobilele încadrate la risc seismic I, II sau III. Printre acestea se numără câteva clădiri ale ASE-ului, Poli-tehnicii, Facultății de Medicină,

Conservatorul, Universitatea de Arte sau Universitatea de Arhitectură și Urbanism. Raportul IGSU atenționează

23.000

de clădiri bucureștene ar avea avarii semnificative. Peste 1.000 de imobile s-ar prăbuși total sau parțial.

UMF „Carol Davila” din București a primit, în anul universitar 2018-2019, aproape 1500 de noi studenți

asupra faptului că „această situație nu reflectă realitatea, numărul acestor clădiri fiind mai mare, deoarece sunt multe instituții care nu au răspuns solicitărilor de a centraliza imobilele expertizate tehnic”.

Considerate pericol public

Conform listei clădirilor cu risc seismic publicate în urmă cu mai mulți ani de Primăria București, în Capitală există peste 100 de imobile declarate

„pericol public”. Cele mai multe astfel de construcții, 62, se află în Sectorul 1 al Capitalei, în timp ce în Sectorul 6 există o singură clădire de acest fel. În ceea ce privește clădirile încadrate în clasa a II-a de risc seismic, numărul total al acestora este de 301, dintre care 122 se află în Sectorul 1. Și la această categorie Sectorul 6 stă cel mai bine, având doar 6 clădiri de acest fel.